

Мал. Олександра КОСМИЛІНА.

• ГУМОРЕСКА

ПОКЕР

ЧЕРЕЗ місяць після працевлаштування в департаменті ефективного використання робочого часу Василь Перетятко вранці прийшов у свій відділ з великою картонною коробкою. Поставивши її на стіл, Перетятко розв'язав голубеньку стрічку і дістав з коробки якийсь прилад.

– Що це таке? – ніби між іншим запитав Мумига.

– ПОКЕР, – відповів Перетятко.

– Що-о-о? – аж підскочив консультант Гулько, зачувши миле його душі слово.

– ПОКЕР, – повторив Перетятко.

– Портативний обчислювач коефіцієнта ефективності роботи.

– Японський? – чи то стверджуючи, чи то запитуючи, подала голос секретарка Ліза.

– Ні, моєї власної конструкції, – урочисто мовив Перетятко. – Плід багаторічної роботи.

Колеги полегшено зітхнули і перекинулися іронічними поглядами.

– А навіщо він? – звернувся, наче до маленької дитини, звернувся до Перетятки Матюта.

Усі знову багатозначно перезирнулися.

– Ви, очевидно, чули, що існує графологія – наука про почерк. Кожна людина має свій власний почерк, що відрізняється від інших, як скажімо, відбитки пальців. Більше того, сучасні методи дослідження дозволяють точно встановити, у якій стані писала людина: схвилювана чи напідпитку, спокійна чи збентежена і так далі. Так-от, я зацікавився, чи не відбивається на почерку те, якою людиною йде з роботи: з почуттям виконаного обов'язку чи цілосінній день пробайдикувавши. Виявляється – відбивається. Не буду вдаватися в деталі, скажу тільки, що цей апарат, – Перетятко любовно погладив прилад, – здатен по почерку оцінити, як людина виконала свою роботу.

– Цікаво, – пробурмотів Мумига, підступаючи ближче. – А що для цього потрібно? Написати звіт про те, що робив протягом дня?

– Не обов'язково. Досить ось в очю щілину, – Перетятко показав куди саме, – вкласти стандартний аркуш паперу з будь-якою фразою – можна навіть "Мама мила раму", – і через дві секунди обчислювач видасть готовий результат: у верхньому куточку засвітиться цифра. Зразкова робота оцінюється в одиницю, трохи гірша – в нуль цілих і стільки десятих, і так – до нуля. Зрозуміло?

– Зрозуміло, – ехидно погодився Гулько, – це щось на зразок "Детектора брехні".

Усі мовчки солідаризувалися з

Гульком: ніхто не знав чому, але принцип роботи таємничого приладу нікому не сподобався.

– Я не знайомий з механізмом роботи "Детектора брехні", – почервонів Перетятко, – а за об'єктивність свого винаходу ручаюся. Хотите себе перевірити? Це буде просто. Напишіть ось на цьому аркушику паперу фразу "Мама мила раму", і ми зараз... О, я й забув! Тут така справа: апарат може оцінювати результат роботи не лише за день, а й за місяць чи рік. Для цього потрібно тільки знати, який період має на увазі сам піддослідний. От ви, приміром, пишете про маму та раму і водночас згадуєте про те, що зробили за десять місяців поточного року.

Гулько взявся було за ручку, але тут же завагався.

– Щось я не дуже вірю в очю електронну магію, – мовив нарешті. Потім додав рішучіше: – Нісенітниця якась. Ні, я не хочу брати участь у цій комедії.

– Чому ж – комедія? – образився Перетятко. – Це не шарлатанство, все на науковій основі...

– Все одно – не хочу! – вперся Гулько. – Шукайте інших піддослідних.

– Може, ви? – звернувся Перетятко до Мумига.

– Здра-а-астуй-те! – проспівав Мумига. – Знайшов крайнього.

У кімнаті запанувала тиша. Але тривала вона недовго, бо в двері зазирнула прибиральниця тьотя Паша.

– Тьотю Пашо! – кинувся до неї Перетятко. – Пелагіє Андріївно! Виручіть мене.

– Що ти хотів, Васю? – лагідно поцікавилася тьотя Паша, яка симпатизувала Перетяткові: скромний, ввічливий, недокурки не кидає повз урну...

– Напишіть на цьому аркушику своє прізвище, ім'я та по батькові.

– Навіщо?

– Для відділу кадрів, – поспішив Гулько на поміч Перетяткові.

Взявши з рук тьоті Паші аркушичок, Перетятко заклав його у щілину і натиснув кнопку. В апараті щось клацнуло, м'яко зашелестіло, й за мить папір випав з іншої щілини. У верхньому куточку аркушичка чорніла цифра: нуль цілих і вісім десятих. Побачивши виведений коефіцієнт, Перетятко здвигнув плечима й запитав тьотю Пашу:

– Ви нічого не забули сьогодні приїхати?

– Начебто нічого, – відповіла жінка, проте замислилась. – Стривайте, стривайте! – вигукнула вона. – Я квіти у кабінеті Семена Семеновича не полила!... і вискочила з кімнати.

Описки-самописки

Горло-пани.
Обрахункова палата.
Органи самоуправи.
Реформатоїди.
Олексій ВОЙТЕНКО.
Миколаївська обл.

Усі зацікавлені і нетерпляче позирали на двері.

– Здається, тепер порядок, – повідомила, повернувшись, тьотя Паша, з цікавістю позираючи на апарат, – чи, може, десь ще щось забула?

– Не знаю, – усміхнувся Перетятко, – хочете перевірити?

– Хочу.

Тьотя Паша знову акуратно вивела на аркушику свої початкові анкетні дані. Апарат видав цифру нуль цілих і дев'ять десятих.

– Забула? – поцікавилася тьотя Паша, зазираючи через плече Перетятка. Той підтвердив:

– Щось забули.

Тьотя Паша наморщила лоба.

– Ох, ти, Господи! А ручки? Ну, звичайно, я забула протерти вологою ганчіркою ручки на дверях архіву.

Вона знову вибігла з кімнати, а повернувшись, схопила ручку.

– А тепер?

На аркушику, що його видав апарат, чорніла одиниця.

– Тепер повний порядок! – заспокоїв її Перетятко. Тьотя Паша вийшла, боязко озирнувшись на апарат.

– І що ти думаєш робити із своїм винаходом? – запитав спохмурний Гулько.

– Спробую добитися, щоб налагодили його серійний випуск. Покажу Семену Семеновичу.

– Ні в якому разі! – в один голос вигукнули Мумига і Гулько. – Ні для кого не секрет, що наш шеф – консерватор.

– З такою головою тобі хіба в нашому департаменті штани протирати?! – додав Матюта.

– Ти – геній! – цмокнула Перетятка в щок Ліза.

– Слухай, Василю, – відсторонив її Мумига, – я вважаю своїм обов'язком зробити все, щоб твій винахід знайшов практичне використання. Мій троюрідний брат у міністерстві працює. Я сьогодні ж йому зателефонував, аби він терміново підшукав тобі роботу за здібностями.

– Правильно, – підтримав колегу Гулько. – Таланти треба плекати.

Наступного дня Перетятка викликав до себе Семена Семеновича.

– Дзвонили з міністерства, – повідомив він, – тобі пропонують солідну посаду. Без конкурсу. Перевагом. У відділі кадрів уже підготували необхідні документи...

Окрилений Перетятко влетів у кімнату і міцно потиснув руку Мумизі.

– Спасибі! Величезне спасибі! Повік не забуду вашої турботи!

– Фу, – полегшено зітхнув Мумига, коли Перетятко, зібравши своє манаття, зник за дверима, – вчасно ми його позбулися...

– Щастить же людям, – похитав головою Гулько. – Чого доброго, цей Перетятко і в люди вб'ється. Бо кому ж захочеться гратися в такий ПОКЕР!

Володимир БОНДАРЕНКО.
Київська обл.

Важко бути...

Важко бути ціллю – її постійно переслідують.

Важко бути рекордом – його увесь час б'ють.

Важко бути орієнтацією – зараз її часто міняють.

Важко бути гідністю – її завжди принижують.

Важко бути честю – її то віддають, то втрачають.

Важко бути надією – її не дають померти.

Євген ДЕМЕНОК.
м. Одеса.

Народні усмішки

– Що таке службова дисципліна? – А що третє?
– Це вміння завжди бути дурнішим від свого начальника. – Чимало грошей.

– Ти любиш свою жінку? – Звичайно. А чим вона гірша за іншіх?!

Навмисно не придумаєш

"Шановні пасажери! Вартість проїзду в приміському електропоїзді не входить у вартість квитка. Адміністрація вокзалу".

(З об'яви на залізничному вокзалі).

"У випадку пожежі посадкові особи зобов'язані: заваптекою – здійснювати керівництво гасінням пожежі; заступник заваптекою – повідомити працівників про пожежу і рятувати майно; прибиральниця – гасити полум'я".

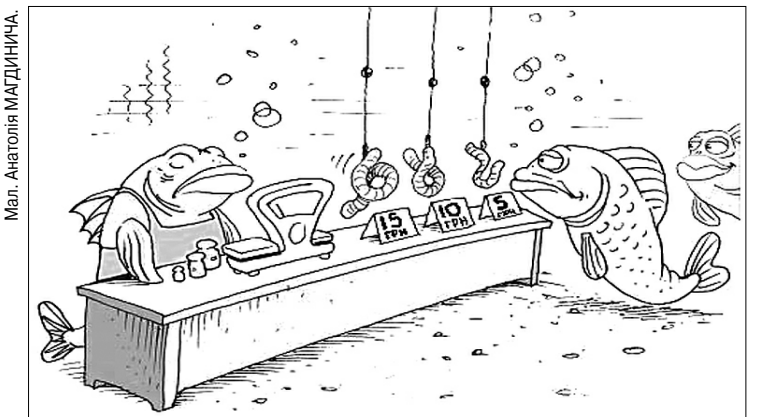
(З інструкції по боротьбі з пожежею).

Словник-жартівник

ПЛЕНУМ – збір племені.
ПЛЮРАЛІЗМ – обплювання.
ПРИПІЧОК – недопечений хліб.
Богдан РАДИШ-МАРИНЮК.
Івано-Франківська обл.

Корисна порада (дружинам)

Якщо готуватимете чоловіку несмачні страви, то він може так схуднути, що в нього з підмізинного пальця почне спадати шлюбна обручка. А це погана прикмета...

• БАЙКА

Свиня

В кориті у Свині – добра їжа. – Така ж то добра, – плямкає вона. – Але ж чому така смачна і свіжа, А в горло більш не лізе? Дивина!.. (Природа влаштувала недарма, Що повний шлунок їжі не прийма!). Свиня ізнов до їдла підійшла, Та... проковтнути їй ризи не змогла.

І сумніви важкі Свиню обсіли, Бо навіть, щоб лежав отут калач, То і його жувати не мала б сили: Такий тягар у шлунок, що хоч плач! І раптом її наче осніло: "Це ж їжа нікудишня!" – і притьомо Свиняче рило Корито підвалило І перекинуло догори дном!

Якщо комусь від тебе чогось треба – Тебе хвалитимуть до неба! А як потреба відійшла, То де й поділася хвала!

Якоб ТАММ.
(Переклад з естонської Гюря АРТЕМЧУКА).

Запитаннячка

• А гроші вже були в обігу, коли Гіппократ давав клятву?
• Чи варто випереджати свій час, щоб потім чекати на нього?

• САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

Не та адреса

У реформовану лікарню Тиждень старий добирався. – На що скаржитесь? Черговий лікар запитався. – На життя, – ледь-ледь почувся

Голос пацієнта. – То вам, діду, не до мене. Вам – до Президента.

Петро РЕБРО.
Запорізька обл.

Знайшла вихід

Граніт науки гризла Вероніка, Це завдавало клопотів без ліку. Облишила "граніт" і вийшла

заміж,
Тепер гризе спокійно чоловіка.
Анатолій ГАРМАТЮК.

Архів "зорянського" гумору – на сайті www.zorya.poltava.ua

